

Alledagjes

Deel 1

Alledagjes

Tietia Feikens

Schrijver: Tietia Feikens
Coverontwerp: Tietia Feikens
ISBN: 9789464188035
© tietiafeikens

Inleiding

Van 2017 tot en met 2020 en daarna nog een enkele keer, schreef ik voor een online platform voor mensen vanaf 50 jaar: 50+infriesland. Ik had daar een eigen rubriek die 'Alledagjes' heette. Die titel dekte de lading aangezien alle blogs gingen over gebeurtenissen in het dagelijks leven. Mijn dagelijks leven. Niet dat ik een bijzonder boeiend of opwindend leven leid maar ik ben een observeerder. Als kind al. En ik heb oog en oor voor het kleine, waar anderen misschien aan voorbij gaan. Daarnaast ben ik nieuwsgierig van aard waardoor ik me vaak dingen afvraag. Gebeurtenissen of zaken raken me omdat ze me ontroeren, aan het lachen maken, me verontwaardigd doen zijn of me verwonderen. En daarover schreef ik.

De laatste jaren schreef ik minder. Mijn ziek zijn koste veel energie. Naast een burnout bleek ik ook de ziekte van Lyme te hebben maar het duurde jaren en een hele zoektocht voordat ik daar achter kwam en uiteindelijk genas. Maar ik was niet meer de Tietia van daarvoor. Vooral niet qua energie maar ook nog met een serie andere restklachten. Het heeft me veel moeite gekost te accepteren dat ik niet meer alles kon. Uiteindelijk kreeg ik er vrede mee en begon ik te denken dat ik wellicht weer aan het werk kon. 8-12 Uur per week leek me haalbaar. Aangezien ik werkervaring heb op diverse terreinen moest het vast lukken om iets leuks te vinden. Dat was ook zo. Elke week slaagde ik er wel in om een leuke vacature te vinden en te solliciteren. Maar het leidde tot niets. Ik hield het anderhalf jaar vol en bedacht toen dat ik de energie die ik in het vruchteloze solliciteren stak, beter kon gebruiken voor wat ik het allerliefste doe: schrijven!

Mijn blogs werden destijds goed gelezen en ik kreeg vele leuke reacties. Regelmatig zeiden mensen 'als je ooit een boek gaat

schrijven wil ik het kopen'. Ik heb dus een schat aan verhalen en ik vertel graag. Vandaar dat ik besloten heb mijn Alledagjes te gaan bundelen. Ook omdat ik het zonde vind dat ze in de vergetelheid raken. En intussen schrijf ik en dat maakt me blij. Ik wens je veel leesplezier!

Tietia Feikens, maart 2024

Hoofdstuk 1

'Moedig gedoe'

We zitten op een terras aan het IJsselmeer. Zij zitten aan een tafeltje voor ons. Een hoogbejaard echtpaar, een beetje verschoten chique. Zij is slecht ter been, haar scootmobiel staat naast haar stoel. Een keurig gekapt hoofd met witte krulletjes, een bril met een goudkleurig montuur en een streng mondje. Ze heeft een crème wollen vest aan, terwijl het behoorlijk warm is. Een grijze broek van een synthetische stof met bruine nylons daaronder. En beige oude-dames-schoenen met van dat gaatjes leer. Eén schoen heeft een verhoogde zool. Ze zit erbij alsof ze in haar stoel is geploft en niet de mogelijkheid heeft zichzelf op te trekken tot een comfortabele positie. Ze hangt wat voorover en haar onbruikbare benen steken in een wat vreemde hoek onder haar stoel uit. Ik vraag me af of ze het niet te warm heeft en wel lekker zit. Misschien vindt ze het teveel gedoe haar kleinere echtgenoot te vragen haar op te hijsen en haar vest uit te doen. Misschien voel ik ook wel iets wat zij niet voelt.

Hij straalt nog iets jeugdigs uit. Aan hem kun je zien dat hij zijn best heeft gedaan zich vlot te kleden voor dit uitje. Zijn grijze haar in een keurige zijskeiding, plat gekamd met water. Hij heeft een donkerblauw , enigszins verwassen, overhemd aan en het kraagje frivol omhoog gezet. Een okergeel dun jackje en een donkergrijze broek completeren het geheel. De broek zal vast ooit modieus zijn geweest maar nu ogen de te korte pijpen gedateerd. Hij draagt er donkerbruine sokken en roestbruine, suède bordeelsluipers onder. Hij heeft een olijk gezicht. Aan één kant tenminste want aan de andere kant wordt zijn gezicht ontsierd door een dik paars gezwel op zijn bovenlip, die hierdoor over zijn onderlip hangt. Hierdoor slist en sputtert hij als hij tegen zijn echtgenote praat. Zij hoort niet meer zo goed en ik zie hem dicht bij haar oor sputteren. Ik

vraag me af of er restjes appelgebak met slagroom in haar oor komen, aangezien die overal om zijn mond zitten. Hij kent dit gebrek van zichzelf want hij heeft een grote witte zakdoek bij zich, waarmee hij voortdurend zijn mond veegt.

Onwillekeurig vraag ik me af hoe het er bij hun vanochtend vroeg aan toe is gegaan. Ik stel me voor dat één van hen op het idee kwam om vandaag eens naar dat enige restaurantje aan het IJsselmeer te gaan. Dat zal nog een hele onderneming zijn geweest. Het lijken me geen campingmensen en het dichtstbijzijnde dorp is kilometers verderop. Zou hij naast haar, in haar scootmobiel, hebben gefietst? Of gelopen? Zou hij haar geholpen hebben met aankleden? Dan verbeeld ik me dit ongeveer zo: Zij zegt 'lieve, ik wil dat wollen vest aan voor het geval de wind fris is, wil je het voor me zoeken? Ik denk in de kast bij het raam'. Ik stel me voor dat hij haar met zorg heeft aangekleed, nadat hij zichzelf een vette knipoog in de spiegel gaf. Tevreden met zijn vlotte, jeugdige uitstraling. Nadat zij nog voor een laatste keer naar het toilet geweest is, op zich al een hele onderneming, gaan ze op weg. Tot zij paniekerig roept 'mijn tas! Moet ik dan overal alleen om denken?' Hij spoedt zich fronsend weer naar binnen om de vergeten tas op te halen. Hij wil opschieten want 's ochtends vroeg is het nog rustig op het kleine terras en kan hij haar zonder al te veel moeite naar een mooi plekje manoeuvreren, waar haar scootmobiel naast het tafeltje kan.

Zoiets stel ik me voor.

Op het terras observeer ik ze stiekem. Nadat ze koffie met appelgebak en slagroom hebben gebruikt bestellen ze een lunch. Zij een tosti en hij een pannenkoek. Hij ziet te laat dat er geen schenkdoepje in de stroopfles zit en daardoor klotst er een veel te grote straal stroop, dun geworden door de warmte, over zijn pannenkoek. Ik zie haar kijken, maar zij zegt er niets van. Hij probeert de strooprivier naar de zijkanten van zijn bord te leiden. Het voorkomt niet dat zijn pannenkoek druipt.

Netjes eten gaat moeizaam, helemaal met zijn lip. Ik zie hem driftig met zijn grote witte zakdoek in de weer, die al niet meer wit is. De stroop loopt hem steeds in straaltjes over zijn kin en er loopt een stroopspoor over de boord van zijn overhemd. Zij eet haar tosti en lijkt nog meer voorovergebogen. Misschien schaamt ze zich of misschien wil ze zijn gestuntel gewoon niet zien. Als de eigenaar van het restaurant de borden komt halen verontschuldigt hij zich voor de puinhoop die hij op zijn bord heeft gemaakt. Hij ziet er uit als iemand die altijd keurig heeft gedineerd en zich geneert voor zijn verlies aan decorum. 'Ah, dat maakt mij niet uit hoor!' zegt de eigenaar. Hij hoeft die borden natuurlijk ook niet zelf af te wassen en al helemaal niet met de hand.

Het echtpaar besluit weer naar huis te gaan. Het is inmiddels bloedheet en het terras is bommetje-vol. Met zijn hulp slaagt zij erin weer in de scootmobiel te kruipen. Hij helpt haar behendig. Dat heeft hij vaker gedaan, dat zie je. Maar nu komt het spektakelstuk: met scootmobiel en al het terras verlaten zonder brokken te maken. Een grote parasol en een groepje mensen ontnemen mij het zicht op het echtpaar maar ik kan ze horen. 'Je moet achteruit!' hoor ik hem geërgerd tegen haar zeggen. 'Ja maar ik gá achteruit' zegt zij met een piepstemmetje. 'Nee! Je gaat helemaal niet achteruit! Je doet het verkeerd!' gromt hij tussen zijn tanden door, niet meer in staat zijn woede te verbergen. Ik stel me voor dat hij nu met zijn zakdoek het zweet van zijn gezicht wist. En zij heeft waarschijnlijk klotsende oksels in haar wollen vest.

Ik hoor het motortje van de scootmobiel toeren maken, gebonk tegen de tafels en gerinkel van koffiekopjes. Ik hoor gedoe. Dan hoor ik hem haar weer nijdig toebijten ' Je moet dóór! En nog een keer ' Je moet doorrrrrr! Ga nou door!' Zij heeft blijkbaar besloten maar niets meer te zeggen om geen olie op het vuur te gooien want ik hoor haar niet meer. Dan hoor ik mensen behulpzaam tafels en stoelen aan de kant

schuiven en dan is het echtpaar om de hoek van het terras verdwenen.

Het hele tafereel heeft me ontroerd want ik besef hoe lastig het moet zijn als je oud wordt en dingen die voorheen doodgewoon leken, zo moeizaam worden. En hoe moedig deze mensen zijn dat ze ze toch blijven doen. En om dan aardig tegen elkaar te blijven zal ook niet altijd makkelijk zijn. Ik heb het al als ik twee of drie keer dingen tegen Jan moet herhalen omdat hij niet zo goed meer hoort. Dan erger ik me soms en het gebeurt wel eens dat ik er dan gefrustreerd 'Kwartel!' achteraan gooi. Niet heel aardig van mij natuurlijk. Meestal hoort hij dit ook niet maar toch. Ik besef dat oud worden veel geduld vergt en samen de moed erin houden, leuke dingen blijven doen. Als je het geluk hebt om nog samen te zijn tenminste. Ik besluit dat ik deze twee oudjes de helden van mijn dag vind!

Hoofdstuk 2

Vogeltaferelen

Nog even en het is zover! De jonge boomklevers verlaten bijna hun nest. Volwassen boomklevers nestelen meestal in de grote conifeerboom even verderop. Ze zijn nogal schuw van aard en daar in die conifeer hebben ze met ons niet zoveel te maken. Maar nu hebben ze, na een verhitte oorlog met de pimpelmezen, gekozen voor het bruine vogelhuisje naast ons buitentoilet. Dit huisje is al jaren favoriet bij iedere kleine vogel hier in de buurt. Het huisje heeft één nadeel, wij lopen er voortdurend vlak langs als we naar het toilet buiten gaan en onze tuinbank staat er vlak naast. Daar hadden pa en moe boomklever even geen rekening mee gehouden toen ze hun houten vogelvilla eerder dit voorjaar betrokken. Kijk, doordeweeks hebben ze het vogelparadijs voor zich alleen maar in de weekends zijn wij er. Daar hadden ze even niet over nagedacht.

Zij dachten daar wel een oplossing voor te hebben; met woeste kamikazeacties vlogen ze steeds rakelings over onze hoofden als we op onze tuinbank zaten. En soms voelden wij een venijnige snavel in onze kruin. Maar we hielden stand. En de boomklevers ook. Ze leerden dat ze best hun jongen konden voeren met ons op anderhalve meter afstand. En als we eens bezoek hadden schreeuwden ze vanuit een boom naar hun piepende jongen dat ze heus snel kwamen maar dat ze even geduld moesten hebben. Dat was tegen dovemans oren gezegd natuurlijk. Die jongen gilden van de honger. En ik moest soms de neiging onderdrukken om de visite naar binnen te sturen omdat ik het zo zielig vond. Maar ja, daar kun je als volwassen mens natuurlijk niet mee aankomen zonder uitgelachen te worden of voor een zacht ei te worden uitgemaakt, om maar in vogeltermen te blijven. Ik word al zo vaak uitgelachen om